

ΗΜΟΥΝ ΚΙ ΕΓΩ ΕΚΕΙ

της Αγγελικής Ρέμπελου,

Β΄ Γυμνασίου

Πειραματικού Γυμνασίου Σπάρτης

Ο τρόμος με είχε κυριεύσει. Δεν ήξερα αν θα επιζούσαμε και αυτή τη φορά και ήμουν ανίκανος να πολεμήσω, γιατί ήμουν αρκετά μεγάλος πια σε ηλικία. Έπρεπε να μείνω στο ναό και να προσευχηθώ, να ζητήσω δύναμη από το Θεό, όπως πολλοί άλλοι. Το ένστικτό μου, από την άλλη, δεν με άφηνε ήσυχο, μου φώναζε να βγω έξω, να πολεμήσω. Οι δυνάμεις μου, όμως, και μια μικρή αναπηρία από ένα παλιό τραύμα στο χέρι με έκαναν ανήμπορο να βοηθήσω στην υπεράσπιση της Πόλης.

Από το φθινόπωρο του σωτήριου έτους 1452, που οι Οθωμανοί Τούρκοι άρχισαν να κατεδαφίζουν τα βυζαντινά φρούρια στην Προποντίδα και στον Εύξεινο, ήξερα ότι η πολιορκία δε θα αργούσε να αρχίσει! Όταν οι εχθροί άρχισαν να συγκεντρώνονται έξω από τα τείχη, τρομοκρατήθηκα!

Οι Οθωμανοί ξεκίνησαν δυναμικά προσπαθώντας να επιχωματώσουν την τάφρο και να διανοίξουν υπόγειες διαβάσεις στα μέσα Απριλίου. Λίγες μέρες αργότερα αποφάσισαν να κάνουν μια έφοδο, όμως ευτυχώς τους απώθησαν οι πολεμιστές μας.

Συνεχίστηκαν, λοιπόν, οι επιθέσεις και οι απωθήσεις για αρκετό καιρό με τον Μωάμεθ να σκέφτεται συνέχεια νέα σχέδια και με μας να προσπαθούμε να κρατήσουμε την Πόλη δικιά μας.

Ο μικρός μου εγγονός με κοίταζε έκπληκτος, γεμάτος αγωνία, εγώ όμως τον ενθάρρυνα, αν και ήξερα τι τρόμος με είχε καταλάβει τότε!

Στις 28 με 29 Μαΐου του 1453 οι Οθωμανοί αποφάσισαν να επιχειρήσουν την τελευταία τους επίθεση. Ξαφνικά ακούγονταν

διαδοχικοί κανονιοβολισμοί κι έτσι υπέθεσα ότι προσπαθούσαν να μπουν στα τείχη. Πέτυχαν τελικά να μπουν στο μεσοτείχιο. Όταν το έμαθα, όρμησα έξω και έτρεξα όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Οι Οθωμανοί είχαν ξεχυθεί σε κάθε γωνιά της Πόλης και άρχισαν τις λεηλασίες. Άρχισα τότε να προσεύχομαι και να ζητάω βοήθεια από το Θεό! Μόλις, όμως, έμαθα ότι ο Ιουστινιάνης είχε τραυματιστεί και είχε αποχωρήσει από τη μάχη, όλες οι ελπίδες μου έγιναν σκόνη. Προσπαθούσα σαν τρελός να βρω μια διέξοδο, για να ξεφύγω.

Εκείνη τη στιγμή πρόσεξα ένα άλογο κι ανέβηκα πάνω του. Ήξερα ότι δεν είχα πολλές πιθανότητες αλλά έπρεπε να προσπαθήσω. Ύστερα από λίγη ώρα, που μου φάνηκε ολόκληρος αιώνας, βρήκα μια διέξοδο από μια ανοιχτή πύλη στα θαλάσσια τείχη. Μπροστά μου ήτανε μια βάρκα που ξεκινούσε με λίγους ακόμη απελπισμένους. Άφησα το άλογο και μπήκα μέσα. Ο Θεός μου είχε συμπαρασταθεί. Ας με συγχωρέσει, όμως: ποτέ δεν έμαθα τι απέγινε ο μικρός μου εγγονός...